

Sygn. akt II Ka 49/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Zamościu II Wydział Karny w składzie :

Przewodniczący: SSO Urszula Zwolak

Protokolant: st.sekr.sąd. Krystyna Duras

przy udziale Prokuratora Prok. Okręg. Roberta Gąski

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2015 roku

sprawy **Y. D.**

oskarżonej z art.13§1 kk w zw. z art.264§2 kk w zb. z art. 264§2 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Hrubieszowie

z dnia 3 grudnia 2014 r. sygn. akt II K 561/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że z podstawy wymiaru kary eliminuje art.14§1 kk ;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy ;

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a wydatkami tego postępowania obciąża Skarb Państwa.

/-/ Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt II Ka 49/15

UZASADNIENIE

Uzasadnienie faktyczne:

Sąd Rejonowy w Hrubieszowie wyrokiem zaocznym z dnia 3 grudnia 2014 roku uznał oskarżoną **Y. D.** za winną tego że:

w okresie od 21 grudnia 2013 roku do 17 maja 2014 roku w D. powiatu (...) i w Z. powiatu (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dokonała dwunastokrotnie przekroczeń wbrew przepisom granicy państwowej Rzeczypospolitej Polskiej z Ukrainy do Polski oraz z Polski na Ukrainę przez drogowe przejścia graniczne używając podstępnie w ten sposób, że podczas kontroli granicznej wprowadziła w błąd funkcjonariuszy Straży Granicznej okazując paszport o serii i nr (...) wystawiony na nazwisko Y. D. wiedząc, że jej osoba na podstawie poprzednio używanego paszportu o serii i nr (...) i poprzedniego używanego nazwiska Y. K. zamieszczona została w wykazie osób niepożądanych na terytorium RP i państw S. do dnia 18 kwietnia 2016 roku, a ponadto w dniu 7 sierpnia 2014 roku usiłowała w ten sam sposób wbrew przepisom przekroczyć granicę RP przez drogowe przejście graniczne w D., jednakże zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na ustalenia co do jej osoby dokonane przez funkcjonariusza

Straży Granicznej to jest czynu wyczerpującego dyspozycje art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 264 § 2 k.k. w zb. z art. 264 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to

- na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 264 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał oskarżoną **Y. D.** na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. tak orzeczoną karę pozbawienia wolności zawiesił na okres 4 lat tytułem próby;

- na podstawie art. 624 k.p.k. zwolnił oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych.

Apelację od tego wyroku wniósł Prokurator Rejonowy w Hrubieszowie.

Na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k. zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonej Y. D., zaś w oparciu o przepis art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 11 § 3 k.k. oraz art. 264 § 2 k.k. poprzez niezasadne zastosowanie w podstawie prawnej skazania art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 264 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., w sytuacji gdy zastosowanie w tym przypadku miały tylko przepisy dotyczące dokonania, tj. art. 264 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k..

Podnosząc ten zarzut skarżący na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wnosił o:

zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wskazanie w podstawie prawnej wymiaru kary pozbawienia wolności przepisów art. 264 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k..

Uzasadnienie prawne:

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja prokuratora jest zasadna i należało ją uwzględnić.

Czyn przypisany oskarżonej Y. D. kwalifikowany jako czyn ciągły, w skład którego wchodzi przestępstwa dokonane (w liczbie 12) i usiłowane, został prawidłowo zakwalifikowany w warunkach rzeczywistego zbiegu przepisów (art. 11 § 2 k.k.) przy zastosowaniu kumulatywnej kwalifikacji prawnej. Zgodnie z treścią art. 11 § 3 k.k. przyjęcie w takiej sytuacji kumulatywnej kwalifikacji prawnej powoduje, że sprawcy wymierza się jedną karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą. W niniejszym przypadku czyny wchodzące w skład kwalifikacji prawnej popełnione zostały w formie dokonania i usiłowania – z art. 264 § 2 k.k.. W zaistniałej sytuacji procesowej, ma rację skarżący, iż podstawą wymiaru kary (nie zaś skazania, jak to ujął w zarzucie skarżący) winien być przepis prawa odnoszący się do dokonania, gdyż art. 14 § 1 k.k. przewiduje, że za usiłowanie Sąd wymierza karę „w granicach” zagrożenia przewidzianego dla danego przestępstwa. Odpowiedzialność karna w kodeksie karnym odnosi się w podstawowym zakresie do czynów dokonanych. Karalność i wymiar kary za czyny popełnione w formie stadialnej lub zjawiskowej podlegają regulacji w przepisach odrębnych. Wobec czego karę wymierza się w pierwszej kolejności za czyny dokonane. W tym duchu wypowiedział się również Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 28 września 2000 roku (IIAKa 243/00, opubl. Prok. i Pr.-wkł. 2001/7-8/12):

Zastrzeżenie budzi jedynie powoływanie w podstawie skazania art. 14 § 1 k. k., gdyż przepis art. 11 § 3 k.k. nakazuje stosowanie przepisu przewidującego najsurowszą karę i jakkolwiek - zgodnie z art. 14 § 1 k.k. - sąd wymierza karę za usiłowanie w granicach zagrożenia przewidzianego dla danego przestępstwa, to jednak przy zbiegu przepisów ustawy dokonania przestępstwa i jego usiłowania, jako podstawę skazania należy przyjmować przepis dotyczący dokonania.

Uwzględniając wniosek apelacyjny prokuratora, Sąd wyeliminował z podstawy prawnej wymiaru kary art. 14 § 1 k.k., w ten sposób uzyskując efekt postulowany we wniosku apelacyjnym – prawidłową podstawą skazania pozostały przepisy: art. 264 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k..

Analiza akt sprawy nie wykazała naruszeń prawa ani uchybień mających charakter bezwzględnych przesłanek odwoławczych (z art. 439 k.p.k. lub art. 440 k.p.k.), wobec czego w pozostałym zakresie Sąd utrzymał zaskarżony wyrok w mocy. Sąd uznał również, że orzeczony wymiar kary odpowiada przesłankom z art. 53 k.k. i Sąd nie znalazł podstaw do jego korygowania w ramach postępowania apelacyjnego.

Ponieważ oskarżona jest osobą, której nazwisko znajduje się w rejestrze osób niepożądanych na terenie RP co uniemożliwia jej przybycie do Polski, nie ma na terenie naszego kraju żadnych składników majątku, a konieczność przeprowadzenia postępowania odwoławczego nie była wynikiem postawy oskarżonej, Sąd zwolnił oskarżoną od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 624 § 1 k.p.k.. Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., Sąd wskazał, że wydatki postępowania apelacyjnego ponosi Skarb Państwa.

/-/ Na oryginale właściwy podpis.